

κά, τὰ θρησκευτικά, τὰ μαλλιαρικά καὶ τὰ δὲν ξέρω ποιά. Δὲ σὰς λέγω, ἐγὼ πρῶτος θὰ χτυπήσω κείνον ποὺ θὰ καταλάβω πῶς στᾶλήθεια πολεμάει τὴ γλώσσᾳ μὲ καὶ θέλει τὸ κακὸ μὲς . . . μὰ τέτιο πρᾶμα δὲ βλέπω γιὰ τὴν ὥρᾳ πουθενὰ καὶ μὴ πλανιέστε ἀδελφοί! . . .»

Ἀπὸ παντοῦ χειροκροτήματα καὶ ξεφωνητά :
«Μπράβο, μπράβο! Σωστά, πολὺ σωστά! Μπράβο!»

Τὶ λέτε, σ' ἀρτὰ, κύρ Μιστριώτῃ καὶ σεῖς κοπέλια του ;

Τὰ λόγια ἀρτὰ βγήκανε ἀπὸ τὰ βάθια τῆς ψυχῆς ἐνδὸς ρωμοῦ, ἐργάτῃ μαρμαρικοῦ, ποὺ ἐνοιῶσε τὴν Ἀλήθεια!

«Οὐαὶ ὑμῖν!» ἔταν. ὅλο τὸ ἔθνος νοιώσει τὴν ἀνίκητῃ ἀφτῇ Ἀλήθεια.

Πόλη

ΝΙΚΟΣ ΚΑΣΤΡΙΝΟΣ

Ο ΜΑΛΛΙΑΡΙΣΜΟΣ

Δεύτερο «Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου» = «Θυμήσου με, Ἀφέντῃ, σὰν ἔρθῃς στὰ πράματα.»

Τρίτο «Τὰς κεφαλὰς κλίνετε» = «Κάτω τὶς κοιτῆρές σας.»

Τέταρτο «Καὶ ὁ λόγος σὰρξ ἐγένετο» = «Καὶ ἡ κουβέντα ἔγινε κηρύξις.»

Πέμτο «Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος» = «Κωνσταντῆς Παλιουκουβέντας.»

Ἑκτο «Ἠλέκτρα» = «Κεχρὶμπάρα.» — *Ἑβδομο* :

Εἶναι τὰ ἑπτὰ «θανάσιμα ἁμαρτήματα.»

Τὸ πρῶτο δὲν τῷγραφε στὸν ἀπάνου πίνακα. Ἀφτὸ θὰ τὸ πῶ μὲ δυὸ λόγια.

Σὲ μιὰ φιλολογικὴ ἐσπερίδα, στὸ φτωχικὸ μου στὸ Βαφεοχώριον τοῦ Βοσπόρου, κάπου ἐκεῖ κοντὰ ποὺ ἔχει τὸ ἐξοχικὸ τοῦ μέγαρο ἡ κορυφή ἢ περήφανη τῆς Ὁρθοδοξίας, ὁ μέγας μὲς καὶ Σεβαστὸς Πατριάρχης Ἰωαννῆμ ὁ Τρίτος, φιλοξενοῦσα μιὰ βραδιὰ τὸν ἀξέχαστο φίλο, τὸ Ζητουινάτῃ. Ἐπῆσε στὴ μέσῃ τὸ γλωσσικὸ ζήτημα, καὶ ὁ μικραρίτης δὲν ξέρω πῶς τοῦ βουλήθηκε καὶ βάλθηκε μὲ τὰ σωστά του μὲ τοὺς μαλλιαροὺς, ποὺ τοὺς πέρασε ἀπ' τοῦ σκυλιοῦ τὴν οὐρά. Τοῦ παρατήρησα πῶς ἀφτὸ τὸ ζήτημα μοῦ κάνει κακὸ, πῶς προτιμῶ ὕστερα ἀπὸ ἓνα φαγὶ ἓνα καλὸ κομμάτι μουσικῆς, ἀπὸ ὅλες τὶς θεωρίες περὶ μουσικῆς. καὶ ἓνα καλὸ ποίημα ἀπ' ὅλες τὶς γλωσσικὰς θεωρίες.

Καὶ διάβασα μιὰ μετάφραση τοῦ «χυνοπωριάτου τρυφουδίου» τοῦ Μποντελέρ ποὺ εἶχα μεταφράσει ἐκεῖνες τὶς μέρες. Μὲ χειροκρότησαν. Κατόπι ὁ Ζητουινάτῃς ἀπάγγειλε δυὸ δικά του ποιήματα. Μιὰ δέσποινιδα — ποὺ δὲν ξέρω ἂν ἔχω σήμερα τὸ δικαίωμα νὰ μνημονέψω τὸνομά της καὶ ποὺ ἔχει γραμμέ-

να πολὺ ὁμορφους στίχους καὶ πεζὰ στὴ δημοτικὴ — στρογγύλενε τὰ μάτια τῆς καὶ μὲ τὴν ἀφέλεια τοῦ φύλου τῆς εἶπε :

— «Μὰ, κύριε Ζητουινάτῃ, ἐσεῖς ποὺ καταφύρεστε, εἶστε πιδὸ μαλλιαρὸς ἀπὸ τὸ μαλλιαρὸ μὲς τὸν Ἀμφιτρύωνα.»

— «Ὅχι δά, ἐγὼ εἶμαι δημοτικιστὴς, ἐγὼ δὲν ἀναγνωρίζω Ψυχάρηδες, Πάλληδες καὶ Νουμάδες. Ἀφτοὶ καταστρέφουν τὸν Ἀγῶνα μὲς. Ἄλλο μαλλιαρὸς καὶ ἄλλο δημοτικιστὴς!»

— «Καὶ τὰ σύνορα ; — ! ! ! !

Ἐγὼ μὲ σουρτίνα : Ψυχάρης, Πάλλης, Ἐφταλιώτης ! Τοὺς ἀναγνωρίζεις ; — μαλλιαρὸς — τοὺς ἀρνιέσαι ; δημοτικιστὴς !

Καὶ γράψε δ, τι θές.

Καὶ μὲ τὴν ἴδια λογικὴ, γιὰτὶ ἡ λογικὴ εἶναι μιὰ καὶ ἀδιαίρετη, συζητήθηκε στὴ Βουλὴ τῆς Ἀθήνας τὸ γλωσσικὸ ζήτημα καὶ ὡς ἐπιχειρήματα καὶ βάση εἶχε τὶς ἑπτὰ ψευτιές ποὺ ἀνάφερα.

Οἱ μαλλιαροὶ βουλευτὲς δὲν καταδέχτηκαν νὰ βροντοφωνήσουν πῶς αὐτὰ εἶναι ψευτιές. Ἀπ' τοὺς καθαρεβουσιάνους δὲ βρέθηκε κανένας εὐσυνείδητος γιὰ νὰ ρωτήσῃ ποὺ καὶ ποῖος μαλλιαρὸς τᾶγραφε ἀφτὰ.

Κ' ἔτσι πάει λέοντας !

*

Χωρὶς ἀφτὴ τὴν κατάπτωση τῆς ἐθνικῆς ἀξιοπρέπειας θὰ προσκαλοῦσα ὅλους τοὺς δημοτικιστὲς τῆς Πόλης νὰ διοργανώσουμε μιὰ μεγάλη γιορτὴ γιὰ τὸ μεγάλο θρίαμβο τοῦ ἀγῶνα μὲς. Γιατὶ, θαρρῶ, νᾶναι θρίαμβος νὰ σὲ τρομάζουν Πατριαρχάδες καὶ Μεγάλοι Ἀρχοντες Μιστριώτες καὶ νὰ ἐπικαλοῦνται τὶς μπαχιονέτες τῆς Πολιτείας γιὰ νὰ ὑπερασπίσουν τὶς ψευτιές τους. Μὰ ἔλα ποὺ ἡ σαπίλα τους εἶναι τέτοια ποὺ μόλυνε τὴν ἐθνικὴ ἀξιοπρέπεια καὶ ἀφτὸ μὲς κάνει ἐμᾶς τοὺς δημοτικιστὲς, ἐμᾶς τοὺς μαλλιαροὺς, ἐμᾶς τοὺς πουλημένους, νὰ κλαῖμε καὶ νὰ μὴν ἔχουμε ὁρεξὴ γιὰ πανηγύρια, γιὰτὶ πο-νοῦμε τὸ ἔθνος μὲς.

Πόλη 2 ΙΙΙ 911.

Ν. ΑΜΟΥΡΓΙΑΝΟΣ

BIBLIOPOΛΙΟΝ

Α. Χ. ΧΑΤΖΗΛΟΥΚΑ

LIVRES D' OCCASION

Ἰδρυθὲν τῷ 1889 ὁδὸς Σταδίου — 34

Ὅλα σας τὰ βιβλία, ἐπιστημονικὰ καὶ μὴ, θὰ εὐρήθε λαϊοεργὴ καὶ μεταχειρισμένα εὐθηνά. Κατάλογος ἀποστέλλεται δωρεάν. ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ βιβλία καὶ βιβλιοθήκαι.